

İhtiyaç Fazlası

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 18 Ağustos 2018

Masalların da hüviyeti kayıp tıpkı insanların her açmaza girdiğine tanıklık eden o büyü ve ilahi parantezler.

Dökümlü etekleri var/mış acıların bir de aç benzeri bir eğimleri ve zaman ötelirken iri kafalı söylemler sayesinde her birimiz bir kez daha aymazlığını yaşıyoruz içimizdeki özlemlere dair bir kıstas belleyip bir de kıran kırana savaştığımız yanılığın ile yaşamaya ara verdiğimiziz.

Cebinde kutsal arylar saklı bilinmez ve her iz düşümünde sessizliğin direkt play tuşuna basıyoruz. Yorgunluğun miadı dolmuyor da hayaller çürüyor ve etrafa boş boş bakarken içine düştüğümüz boşluğun pimini çekiyoruz.

Gönülden çektiğimiz kadar birbirimizden çektiklerimiz oysaki her birimiz özümüz itibari ile derin açılımlar getiriyoruz hem güne hem güne hem de her yere mal ettiğimiz bunca safсата geniş ölçekli bir hayali bile nokta atışı ile bir gerçeğe dönüştüren.

Tütsüler yakıp aslında içimizden tüten.

Balyalarca ahkâm kesip bir kez daha dönüp içimize bakmadığımız.

Hep insan mı yaralı olan?

Hep yalanlar mı borçlu olduğumuz?

Hep mi bayat önceki aşklarımız ve yeniler kerevite çıkamazken bizler kebir cetvelinde ahlal sunup vah'larla alıyoruz boyumuzun ölçüsünü.

Dünler hep dün mizaçlı yanılığlarımız aslımıza çok mu uzağız da dün de kalmışlığımız ve kaykılmışlığımızla derin mevzulardan alıyoruz nasibimizi?

Göğün tentesine konan kuşlardan önce iri kanatlı beylik hayallerimiz öyle ki kuşlara özgü bir rahlede bizler sefa sürüyoruz her gözümüzü y/umduğumuzda.

Delî cesareti bazen nemalandığımız bazen karalandığımız bazense soyutlandığımız.

Belleklerde hep boş dosyalar saklı aslına inatla yalan ve kopya zihniyetlerle doldurduğumuz değil de

dolduğumuz gerçeğine biat bir aykırı zihniyet daha hükme varıp bir ayrımcılık ile sevgi denen öznenen bile uzak düşebilmenin verdiği o hicapta, kendimize yüklendiğimiz.

Sevdiğimiz mi meçhul sevildiğimize dair bir yanılığ mı da bizler umutla kucağımızdan bırakmıyoruz sevdiğilerimizi.

Daha dün.

Ah, neden ben?

Bende şans olsaydı...

Boyutsuz yanılışmalar, boyunduruğunda kaderin atıfta bulunmamız gereken asıl biz iken ve ikilem yüklenip sırdaş bir özne arayışında kendimizden türeyen ve benliğin tünediği kırık bir askı hatta tepe noktasında göğün kanatsız melekelerimiz ile serbest atış yapıp göz hizamızda bize en dostça davranan ölçekle adımlarımızı sayıp yeni baştan yola çıkmaya arzu ettiğimiz ama mümkün olmadığının bilinci ile... Rüyalarda buluşmakla riyalardan uzak kalmak adına... Ve sığındığımız bulutlarda görülmezliğin en kutsal yakarış olduğu gerçeği ile yalnızlığımızı sahiplenen bir içgüdü belki de aslımızda saklı özümüzde serbestisi sevgi denen mefhumla depolarımızı ağzına kadar doldurup yedekleme ihtiyacı ile sevmekten asla gocunmadığımız...

Günler hep mi torbada asılı kalmışlığın da cefasını yüklenmiş?

Bayat sancılardan yorgunum: Pişekâr bir aymazlık belki gölgemde pişen bir kap yemek uğruna ben yol yorgunu ekmek doğradığım bir söylem içinden çıkamadığım ve yutkunmaktan gayrisi elimden gelmezken...

Öfkemle doğmadım ki ben.

Ölümsüzlüğe de asla şerh düşmedim.

Bir yetim methiye yazmak istiyorum öksüz iklimlere tıpkı içimde devinen yalnızlık saltanatıma toz kondurmak istemediğim kadar bunca tutarsızlığa da sessiz kalmamın getirdiği bir önsezi adeta.

Duyarsızlığın kitabını yazanlara asla helal etmiyorum hakkımı.

Hakkın gözündeki sefilliğim ile asla medet de ummuyorum kendimden ve atan şalterine dünyanın yeşil ışık yakmadan da duramıyorum.

Tezat iklimlerde tokuşan rüzgâr ve elem; demlendiğim kıyılarında şehri İstanbul'un unutulduğuma dair olsa da bunca kinaye ben randımanı düşmüş bir fabrikanın atlı ürünüyüm.

Yoz sevgilerden gözümü alamıyorum epeydir.

Örtülü sevda masallarının gizemine ise takdirlerimi sunuyorum.

İfşa edilen ne çok defolu sevgi aslına hürmeten sevdanın, sadece sevgi mafyalarına hükmeden epey beyhude bir boş vermişlik eşkâli evrenin.

Tozutan gölgelere düşüp de yolum belki'lerimi çürüttüğüm belirsizlik yüklü hikâyelerde ben yazarken kendi sonumu...

Deşifre edilen bir problem sanırım cevabı çalınmış ve önceden sunulmuş sınav mağdurlarını da görmezden gelip, bazı insanlar görünürde doğuştan galip ve turnuva öncesinde zaferini kutlarken.

Zaman çalım atıyor insana ve insanlar burnundan soluyor.

Bazen kadınlara rast geliyorum aslında cinsiyetini inkâr etmiş bazense tam tersi yine erkekliğine ihanet etmiş ve o kalın sesi ile bir kadın endamına bürünmüş bazense en ince sese sahip görünüşü ile sadece Tanrıyı aldatmadığının da bilincinde ve nasıl da aciz.

Gölgeler mimlerken sahiplerini ve gölge edip ihsan istemekle sabretmek arasında gidip geldiğimiz...

Sevgiden maraz da doğuyor/muş hani yine de evet, yine de sevmekten vazgeçmek en büyük yanlış.

Severek içine düştüğüm hataları bertaraf etme skalasında ben döngünün rehabetinden sıyrılıp içimdeki beyitleri güncellerken yeni bir şiire belki de bir şiir olmayı dileyip sadece satırlara yüklendiğim tıpkı notalardan çaldığım ahenk sayesinde hayatı müzikle eşleştirip duymadığım çığlıklar; isyanlar ve sadece içimdeki su perisi ile tango yapma özlemime yenik düşüp bir yandan yazmanın hürriyeti ile kısılcacına yakalandığım bu çirkin dokusundan bunca safsatanın da yarım ağız sevişinden uzaklara çaldığım içimdeki küçük çocuğu da asla mahrum etmeden sevgi denen mefhumdan.

Sırlısıklam sevdalısı olduğum aşk: sadece aşk arada hiçbir canlı olmadan, aşkın kara gözüne karakaşına vurduğum ve bu sayede insanlar tanıdığım; yeni duygular ismarladığım ve biteviye örselensem bile sevmekten geri durmadığım gerçeği ile Hakkın suretine vakıf olabilme güdüsü belki de her canlıda ve her doğa olayında hatta cansız varlıkların enerjisinde bile buna vakıf olma lüksüm.

Sevdikçe uzaklaştığım hüznün.

Hüzne dokunup daha çok sevme ihtiyacım.

İhtiyaç fazlası olan sevgimle ve sevdiklerimle kendime ve içimdeki araza ihtiyaç duymadan kendimle kenetlenmek gibi kendimden de ayrı düşmek...

Zamanın sarkacında neye denk düştüğümü halen kestirememişken bir aşkı bir de hüznü sahiplendiğim gerçeği ile aslıma vakıf ve evrene ve yasalarına sadık bir deli nefer...